

Szarvasi Református Egyházközség

5540 Szarvas, Vasút u. 66. Telefon: +36205495457

E-mail: szarvas@reformatus.hu Honlap: szarvas.reformatus.hu

Adószám: 19980010-1-04 Számlaszám: OTP Bank 11733058 - 20013035

„A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” (Róma 5,5)

Karácsonyi köszöntés

Kedves Testvérek!

Kérjük Istentől, hogy növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében, és imádkozunk azért is, hogy erősödjete meg a reménységben és a szeretetben, mert tudjuk, hogy a teljes szeretet kiűzi a félelmet.

Érzékeljük a vágyat a személyes találkozásokra, a gyülekezetben való jelenlétre, mely nekünk is hiányzik! Tudjuk, hogy sokaknak nagyon nehéz elhordozni a bezártságot, a találkozások hiányát.

Azzal is tisztában vagyunk, hogy milyen veszélyt rejt a koronavírus fertőzés, és nem hírekből, hanem személyes megtapasztalásból ismerjük, mi vár arra, akinek fertőző betegeket kezelő osztályra kell kerülnie.

Tudjuk, hogy döntésünk felelősségét nem lehet másra hárítanunk, bármi lesz is döntésünk hatása, azt nekünk kell felvállalnunk. Azzal is tisztában vagyunk, hogy biztosan senki sem tudhatja, melyik a helyes, a jó döntés. Kockázata van a személyes jelenléttel tartott alkalmaknak, és hátrányos következménye lehet ezek hiányának is.

Presbitériumunk úgy döntött, hogy egyelőre nem tartunk a templomunkban személyes találkozókkal zajló alkalmakat, köznapi nyelvben elterjedten „nem nyitjuk ki a templomot”.

Valós lehetőségként értékeljük nem csak azok félelmét, akik a személyes találkozások által a vírus gyülekezetben való terjedésétől tartanak, hanem azokét is, akik a személyes találkozások hiánya miatt féltik a Gyülekezetet a széteséstől, tartanak hitünk gyengülésétől. Azonban azért, hogy ez ne így legyen, több mindent tehetünk.

Ebben szeretnénk felajánlani olyan lehetőségeket, melyekkel távolból is megélhetjük a közösséget, tehetünk hitünk erősödéséért, kapcsolataink mélyüléséért, még ha nem is találkozhatunk. Ehhez kérjük olvassátok el a levél folytatását, és a mellékletet is.

Istentől megáldott békés ünnepet, és reménységgel teli új esztendő-t kívánunk szeretettel:

2020. karácsonyán

A Gyülekezet Presbitériuma nevében

Kapcsolat nélküli kapcsolatok

Miközben a keresztyénség a kapcsolatról szól, arról, hogy Isten hogy fogad be az önmagával való közösségbe, miként építi fel az emberek közötti közösséget, ebben a járványos időszakban épp a közösség hiányával kell szembe néznünk.

Mit tehetünk ilyenkor?

Emlékezhetünk, hogy sokszor volt már ilyen helyzet. Ha nem is járványok miatt, de ideológiai, hatalmi érdekekből keresztyéneket börtönöztek be, internáltak, zártak magánzárkába, választottak, szigeteltek el a közösségtől... Megnézhetjük, hogyan volt jelen az életükben ezekben a nehéz helyzetekben Isten, miként élték meg, hogyan épültek még ekkor is elődeink...

Figyelhetünk Jézusra, aki 40 napon át böjtölt, egyedül volt a pusztában kísértések között, ahol csak egyetlen egy személyre hagyatkozhatott – a Mindenható Istenre. Számára támaszt nyújtott, erőforrássá vált, amit Isten ígéréből – a Szentírásból – meríthetett, és az az őszinteség, mellyel Isten előtt, testileg elerőtlenedve, legyengülve is az Ő jelenlétében lehetett. Ez különösen látszik nagypéntek hajnalán, magányában elmondott imádságában. (Lukács ev. 22,24-30)

Értelmezhetjük az elmúlt hónapokkal járó sokféle lemondást böjtként, melyről tudjuk, hogy nem önmagunk sanyargatása, hanem mindannak a félretétele, ami elvonhatja figyelmünket Istenről. Le kellett mondanunk a hagyományos karácsonyi előkészületeinkről, vásárlásokról, vendégvárásról, sokféle tevékenységünkről. Talán ezek hozzásegíthetnek ahhoz, hogy a bibliai, ezerrel sürgölődő „Mártákból” Jézusra figyelő „Máriákká” váljunk, akik élnek Jézus jelenlétével, és Vele töltik az ünnepet. (Lukács ev. 10,38-42)

Szembe nézhetünk azzal, hogy ebben az ünnepkörben egyedül, leplezetlenül kell megjelenünk Isten előtt. Talán most csak Ő és csak Én – mi ketten leszünk. Vajon mit akar ebben a személyes találkozásban elmondani, elvégezni bennünk, melyre nem lenne lehetőség, ha más „elvonná” a figyelmünket, időnket, vagy enyhítené hiányunkat. Ennek a találkozásnak mélysége, áldása talán nem bírná el, hogy más is tanúja legyen. (Ilyen, másokkal meg nem osztható találkozása volt Pálnak Istennel, erről a 2 Kor 12,1-10 verseiben számol be.)

Vágyunk a közösségre, szeretnénk közösségben lenni. Ez természetes. Ezt úgy is megélhetjük, ha személyesen nem találkozhatunk. Gondoljatok azokra a meghatározó élményeitekre, amikről így számoltatok be: éreztem az imádság erejét, tudtam, hogy sokan imádkoztok értem, valóság volt számomra, hogy nem vagyok egyedül a kórházi ágyon, stb.

Ezért arra kérünk, karácsony ünnepén mindannyian vegyünk elő a mellékelt lapot, olvassuk el az ígét, gondolkozzunk el a kérdéseken. A válaszainkat fogalmazzuk imádsággá, és éljük meg így a közösséget – közösen figyelve Istenre, és együtt imádkozva Őhöz.

Áldásként kérjük Életekete, hogy **„Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket, és testeteket épségben feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.”** (1Thessz 5,23)

Lukács evangéliuma 2 fejezete 1-20 verseiből olvassuk együtt Jézus születésének történetét. Néhány gondolatot, kérdést is mellékelünk, remélve, hogy segítenek az Istenre figyelésben...

¹Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustusz császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. ²Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Kvirinius volt a helytartó. ³Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják.

- Állami rendeletekkel szabályoznak bennünket is. Ki, hova, mikor mehet, nem mehet. A császár rendeletének milyen hatása volt arra, hogy a Názáretben (Északi országrészben, Galileában) élő József és Mária délre, Betlehembe érkezék Jézus születésére?
- A mostani járványügyi rendelkezések korlátozzák a látogatásokat, az utazásokat. Milyen hatása lehet az utazások, vendégségek, nagy ajándék vásárlások, sütés-főzések elmaradásának, ami segítheti az értünk született Jézussal való találkozásunkat?

⁴Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből származott, ⁵hogyan összeírják jegyeseivel, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. ⁶És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, ⁷és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.

Ez egy politikailag nagyon terhelt időszak volt. Többen fellázdattak a római uralom ellen. Ennek a fegyveres felkelésnek a központja Galileában volt. A betlehemi emberek emiatt nem is fogadták Józsefeket az általános vendégszeretettel. Nem nyíltak meg előtt otthonaik, mert nem volt számukra hely a szívükben, mivel a felkeléssel kapcsolatos érzelmeikkel, vágyaikkal, céljaikkal nem egyezett, hogy József és Mária Galileából, a felkelés központjából elindult a császári rendeletnek engedelmeskedve.

- Mi segíthet nekünk abban, hogy emberségünk megélését ne tudják megakadályozni, a Krisztus-követésből ne tudjanak kiléptetni bennünket a közöttünk levő politikai, kulturális, erkölcsi nézetkülönbségek?
- Tudom-e értékelni, tudok-e hálás lenni azért, amiben és ahogyan éppen vagyok? Vedd számba és sorold fel, amiért hálás lehetsz Istennek. Köszönd is meg Neki.

⁸Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. ⁹És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. ¹⁰Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljetek, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: ¹¹üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.

A pásztorok kiváló szakemberek voltak, azonban elterjedt róluk, hogy „minden pásztor hazug”. A korabeli bíróságon nem fogadták el őket hiteles tanúnak. Isten először mégis nekik üzeni meg a Megváltó születésének örömhírét, és mégis rájuk bízta, hogy tanúskodjanak és adják hírül a Megtartó, az Üdvözítő, a Messiás megjelenését.

- Kiket bélyegzek meg foglalkozásuk, származásuk szerint? Kész lennék-e elfogadni tőlük az evangéliumot? Miért?
- Isten vajon miért nem igazodott a korabeli társadalmi „kaszt”-rendszerhez, barát-ellenség, igaz-bűnös kategóriákhoz? Ezek összeférnek-e Jézus lelkiségével? Mit tehetek azokkal, melyekről tudom, meglátom gondolataimban, hogy nem?
- Miért ezeket a lelki karanténba zárt, kollektíven megbélyegzett embereket választotta ki Isten az Ő hiteles tanúinak?
- Milyen üzenetet bízhat ránk Isten, és az hogyan érkezhethet meg hozzánk a jelenlegi „karanténos, járványos” időszakban?
- Mit jelenthetett számukra – és mit jelent nekünk - a „nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: ¹¹üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus” üzenete?

¹²A jel pedig ez lesz számotokra: találtak egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. ¹³És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istenet, és ezt mondták: ¹⁴Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.

- Keresztyén, hívő életem miként mutatja meg és miként ad dicsőséget Istennek, mivel segíti elő a békesség megjelenését a földön kapcsolatainkban, és Isten hozzánk való jó akarat miként érkezik meg általam embertársaimhoz?

¹⁵Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott. ¹⁶Elmentek tehát

sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. ¹⁷Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek, ¹⁸és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. ¹⁹Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte, és szívében forgatta. ²⁰A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva Istent mindazért, amit hallottak és láttak, úgy, ahogyan ő megüzenté nekik.

Mi inkább csodáljuk a csodákat, ahelyett, hogy élnénk a csodákból. A pásztorok nem vártak újabb angyali jelenésre, mennyei énekekre, hanem éltek azzal, amit ajándékba kaptak. Biztak az üzenetben, komolyan vették, és részeseivé akartak válni Isten munkájának, benne akartak lenni Isten történetében.

- A karácsonyi történet melyik üzenetét veszem ma komolyan?

Józsefnek és Máriának is – pedig ők jól tudták, hogy „KI” a „gyermekük” – szüksége volt a pásztorok által hozott ígére, kijelentésre. Mária számára ez nem csak egy adalék, emlék lett fia születéséről, hanem szívét, lényét alakította, formálta.

- Mit tett Mária, hogy a pásztoroktól hallott ige formálja az életét, és hogy valósulhat meg az életében?

Az angyalok Istent magasztaló énekét hallgatták a pásztorok – engedelmessé, komolyan véve az üzenetet – most már az ő énekük áldja, magasztalja és dicsőíti Istent Krisztusért. A mennyei világból érkezett üzenet visszhangzik a földről a hálás, Istennek engedelmes szívekben akkor is, annak ellenére is, hogy a környezetük lenézte, megvetette, megbélyegezte őket munkájuk miatt.

- Ebben a nehéz, családtagjainktól, lelki testvéreinktől távol töltött napokban, ünnepben miben, miként nyilvánul meg a hálánk, Istenre figyelésünk? Mit teszünk azért, hogy ha nem is mozdulhatok ki otthonról, mégis „elvigyem” az örömhírt másokhoz?
- Abban, ahogy erre a helyzetre reagálok, miként nyilvánul meg Isten-hitem?
- Hogyan él meg a pásztorok a társadalmi kirekesztettséget, majd az Isten történetébe bevonódást?

Imádkozunk az az olvasott történet alapján.

Mondja el Istennek a gondolatait. Lehet azt válaszolja, hogy nem is tud imádkozni. Akkor beszéljen úgy Istenhez, ahogy egy régi ismerőssel beszélne. Fogalmazzon természetesen. Szólítsa meg, tárja fel a szívét, ossza meg vele érzelmeit, bármilyenek is azok, merjen kérni, hálát adni azért, amilye van, és hallgassa meg Ön is Istent. Legyen csendben előtte.

Imádkozzon a Gyülekezettel együtt az alábbi imádsággal, majd a Mi Atyánk szavaival.

Drága Mennyei Atyánk! Láttad szenvedéseinket, ki nem mondott vágyainkat egy teljesebb életre, és elküldted hozzánk Drága Fiadat. Úr Jézus, Te ismered szenvedéseinket, osztottál életünk fájdalmaiban, és magaddal vitted ezeket velünk együtt a Golgota keresztfájára, hogy Veled együtt meghaljunk és fel is támadjunk egy új életre. Bocsásd meg bűneinket, és Lelkeddel teremts újjá minket!

Imádkozunk a betegekért. Kérünk az értük kórházban, mentőkben, laborokban dolgozókért, az őket nélkülöző családtagjaikért!

Legyél gyógyítója testüknek-lelküknek!

Magányukban légy társuk, fájdalmukban vigasztalásuk, szorongásukban reménységük. Hadd mondhassák majd el hálát adva, hogy amikor roskadt a lábuk, szereteted támogatta őket, amikor megtelt szívük aggodalommal, vigasztalásod üdítette fel lelküket.

Ajándékozz meg Jézusban örök élettel, készíts fel bennünket, hogy amikor elhívsz ebből a világból, akkor készen álljunk arra, hogy megjelenjünk előtted. Szabj határt ennek a vírusnak, és vezess Krisztus útján bennünket. Ámen.

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved,
jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is;
mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek.
(Jakab 1,12)